

Over democratie en verkiezingen

In de huidige natuur heeft de mens een neiging direct te oordelen bij het lezen of horen van iets. Het past in je straatje of het is onzin. Niet vaak wordt er echt even stilgestaan bij wat zich aandient. Terwijl dit best belangrijk is, omdat juist bij dit zelf stilstaan er verdieping kan worden gevonden. En daarbij gaat het om de grote lijn, niet om wat details die mogelijk niet kloppen en waar je gemakkelijk op af kunt dingen. Het gaat niet om mijn tekst, maar om mijn denkrichting. Wat betekent het voor jou? Bij ieder deel kun je even stilstaan. Zo je wilt.

Deel 1: Democratie is een leugen.

Er wordt gezegd dat democratie de minst slechte bestuursvorm is. Ik dacht altijd dat democratie de beste bestuursvorm was. Nu weet ik dat democratie juist de slechtste bestuursvorm is.

De reden is dat je verantwoordelijkheden overdraagt naar een vertegenwoordiger die daar nooit rekenschap over hoeft af te leggen. Ja, je kunt deze vertegenwoordiger niet terug laten keren op een post, maar hij of zij hoeft geen verantwoording af te leggen over de gedane handelingen uit jouw naam.

Bij een dictatuur weet je wie er ellende aanricht, maar bij een democratie kun je alleen het systeem zelf veroordelen. Een dictator kan eens vervangen worden door een betere leider. In een democratie zit je voor altijd gevangen in 'het systeem'.

Uiteindelijk behoeft de mens geen extern leiderschap als het zijn innerlijk leiderschap heeft gevonden. Een democratie weerhoudt de mens om dat innerlijk leiderschap te vinden, het creëert de illusie en houdt deze in stand dat anderen beter leiding kunnen geven aan jou dan jij zelf.

De individualisering is nodig om het eigen leiderschap te kunnen vinden en daarvoor moeten alle systemen verdwijnen. Ieder systeem maakt de individuele mens afhankelijk. Samenwerken is goed, maar dit moet niet geïnstitutionaliseerd worden omdat ieder systeem uiteindelijk corrupteert.

Democratie is inmiddels volledig gecorrumpeerd. Het systeem dient het systeem in plaats van het volk, het volk moet het systeem dienen in plaats van andersom. Wanneer het systeem dit tegenspreekt weet je dat het zo is.

Het meest gevaarlijke is als het volk niet inziet dat een dictatuur zich voordoeft als democratie. Het volk leeft dan in de illusie van een democratie terwijl het bestuurd wordt door 'een dictator'. Die dictator is dan niet één persoon, maar een systeem.

Een systeem is een 'black box' en bevat zichtbare en onzichtbare personen en organisaties in een netwerk van diverse belangen. Zelfs de personen in zo'n netwerk weten niet alles en kennen niet alle belangen. De democratische illusie werkt dus door in het systeem.

Dit systeem is niet alleen van toepassing op een democratie maar bijvoorbeeld ook op een religie. Er is een hiërarchisch netwerk van belangen en de actoren daarin werken op basis van 'need to know'. Een onzichtbare leiding bepaalt de koers.

Natuurlijk kan dit ook bij een dictatuur, maar daar kun je tenminste een dictator als persoon aanwijzen, beoordelen en afzetten. Wanneer je in een democratie een persoon afzet, dan wordt deze binnen het systeem gewoon vervangen door een nieuw poppetje.

De mens heeft een weg nodig naar innerlijk leiderschap. Een democratie helpt daar het minst bij. Een democratie is een handige bestuursvorm voor een systeem dat het volk de illusie geeft mee te kunnen doen. Democratie is een leugen.

Deel 2: Indoctrinatie zit diep.

Bovenstaande tekst roept bij veel mensen direct weerstand op. Ze zijn dan meestal van mening dat democratie in de huidige vorm weliswaar niet deugt, maar dat democratie toch echt beter is dan andere bestuursvormen.

Wat hier gebeurt is het blootleggen van de diepe indoctrinatie die we ondergaan. Democratie wordt met de paplepel ingegoten. Op de basisschool leren we al dat democratie geweldig is. Is er één leraar maatschappijleer die ooit kritiek heeft geuit op democratie als bestuursvorm?

Wanneer je iets keer op keer hoort en leest, net als reclame, dan wordt het vanzelf niet alleen 'waar', maar wordt het ook 'de norm'. Om over groepsdruk maar te zwijgen, want o wee degene die afwijkt van de collectieve mening.

Grappig genoeg kun je binnen die zogenaamde democratie niet kiezen voor iets anders dan democratie. Je kunt het systeem zelf niet ter discussie stellen, omdat je daarmee het systeem zou kunnen afschaffen. Terwijl democratie beweert dat de meerderheid mag beslissen.

Democratie wil leidend zijn aan cultuur en dat is tegennatuurlijk. Een volk heeft een cultuur en de bestuursvorm zou daar volgend aan moeten zijn. Wanneer een volk verandert en daarmee de cultuur verandert, dan zou daardoor ook de bestuursvorm moeten kunnen veranderen.

Ook hier zullen direct veel mensen beginnen te steigeren. Omvolking. Maar daar gaat het nu niet om. Het gaat erom dat democratie hier geen ruimte voor biedt. Het systeem wil leidend zijn. Het volk moet zich daarnaar schikken. De cultuur moet zich daarnaar schikken.

Ja, maar democratie kun je ook anders inrichten, bijvoorbeeld meer direct en met meer inspraakmogelijkheden zoals referenda. Nee, dat is een illusie, omdat weggegeven macht altijd zal corrumperen. Gerommel in de marge. De illusie blijft en wordt alleen maar geraffineerder.

Een andere weerstand op de tekst van deel 1 is wat ik schrijf over dictatuur. Er is een grote weerstand voor dictatuur. Ook hier zie je de diepte van de indoctrinatie. Er is een aangeleerde walging voor dictatuur, net als dat je hebt geleerd te walgen van de lucht van stront.

Natuurlijk zijn er genoeg voorbeelden van dictators die verschrikkelijk waren. Die zijn natuurlijk veel erger dan sommige democratische leiders. Ahum, nee dus, die zijn

beide even rot. Bij de één is het wat duidelijker en bij de ander blijft alles netjes onder de oppervlakte.

Ik ben geen voorstander van een dictator, het gaat mij erom te laten inzien dat democratie net zo dictatoriaal is. Het lijkt alleen zoveel leuker. En waar mensen onder een dictator zelf moeten blijven nadenken, worden ze in een democratie helaas dommer.

In een democratie verloedert de cultuur. Hier zitten natuurlijk veel meer haken en ogen aan. De werkelijkheid is veel complexer. Het gaat mij ook niet om één waarheid of dé waarheid, maar om eens stil te staan, wat geïndoctrineerde gedachte af te schudden en te begrijpen waar we staan.

Het gaat nu niet om 'Ja, maar wat dan wel?' Eerst moet de indoctrinatie worden afgeworpen. Je kunt pas gaan bouwen als de oude fundering is afgebroken. Voor die tijd moet je ook geen plannen maken, omdat voor je het weet er toch nog wat gedachtenzooi is achtergebleven.

Deel 3: Ga toch/niet stemmen.

Aanstaande 15 maart zijn de Provinciale Statenverkiezingen die kunnen leiden tot andere politieke verhoudingen in de Eerste Kamer en gevolgen kunnen hebben voor de houdbaarheid van de regering. De vraag voor velen is of je gaat stemmen en dan op wie.

Grappig om hier te zien dat het volk niet rechtstreeks de Eerste Kamer kiest, maar dat dit via de Provincies gaat. Lekker democratisch, maar goed.

Heeft het volk nu invloed op het beleid? Kunnen de stemmen het beleid veranderen als het politieke spectrum zou veranderen? Is dat ooit gebeurd? Ik ben geen historicus en ook niet zo politiek geëngageerd, maar voor mijn gevoel maakt het geen donder uit.

Wie van degene die gestemd hebben bij de vorige Tweede Kamerverkiezingen heeft voor of tegen onteigening van boeren gestemd? Wie had voor of tegen het afschaffen van de dividendbelasting gestemd? Dit waren zaken die elders werden besloten, zoals tegenwoordig alle zaken elders worden besloten.

Politieke partijen hebben hun eigen stokpaardjes, maar zitten er uiteindelijk ongeveer hetzelfde in. Voor zichzelf. Net als goede doelen geen noodzaak zien in een definitieve oplossing, omdat ze daarmee zichzelf zouden opheffen.

Maar het gaat niet alleen om loze verkiezingsbeloften en gerommel in de Europese marge. Het gaat om het systeem zelf, want dat is corrupt tot op het bot. Als je al gaat stemmen, dan toch liefst op een partij die het systeem zelf op de schop wil hebben.

Daar is er maar één van helaas en nee, ik promoot die partij niet. Het gaat mij om de gedachte. Het gaat mij erom aan te geven dat als je stemt, je zeker wilt zijn dat er aan de fundering wordt gewerkt in plaats van een torentje ergens bovenaan de ratrace.

Ik stem zelf niet, want ik wil mijn stem niet weggeven, niet meedoen aan dat circus. Ja, ik heb natuurlijk wel last van het systeem, dat verandert niet. Maar het geeft mij vrijheid, in mijn hoofd en in mijn hart. In mij zelf. Ook al heb ik aan de buitenkant van het bestaan wel last van de collectieve keuzes.

Iedereen mag het zelf weten. Wanneer de meeste mensen blijven stemmen zoals ze gestemd hebben, dan houden we meer van hetzelfde. Dat is dan de collectieve keuze en bepaalt het onze cultuur. Misschien verandert het door een beetje meer naar links of rechts te gaan. Kleine kans dat het wezenlijk verandert, maar wie weet.

We gaan stap voor stap vooruit. We hebben nog een flinke weg af te leggen. In wezen is dit een spiritueel pad. Het gaat in wezen niet om een systeem, maar om onze evolutie. Wat wij er zelf van maken. Door een systeem op te tuigen. Of door zelf te evolveren.

Wanneer meer mensen even stilstaan bij wat zich aandient, dan zou dat al een hele mooie stap vooruit zijn. Even eerlijk zijn in jezelf. Volledig open zijn. Bewust zijn van je eigen waarden. Rustig een keuze maken ongehinderd van de groep. Komt goed.

Nico Cost, 22 februari 2023